

RUNA I.

Volný občasník pro literaturu
Runa navazuje na sborník I a II.

Případné příspěvky zasílejte
na adresu: Miroslav Polák
Bulharská 33
Praha 10- Vršovice

BOHDAN LENERT

BUKA A STEN

Květiny znehybněly křečí prolnutí
jak kůže ramen se podvolila zubům
a ze stehen do slabin stékal pot
sevření noci-přestože od krve nás
dělí záminka úvratí smyslu těla
podléhající teprve těly obětovanými
kamenné modle orgasmů byt vládnoucí
zvukem trhaných šatů a kostí

drcených

když ruka je ústy
jež na úpatí prsu do svahu

vzpínají se

když ústa jsou rukou
jež nelíbá ale pohltí

B.Lenert

ZNOVU

... a bylo to tvé jméno zapomenuté
z ozvěny
jež pod ledem zvuk tříštila do slov
dalších
neboť není pravda že za ticha
je srozumitelný i dech kterým
strhávání z měsíčního hrotu
jsme dosud jím věznění
v místnostech tvých podob těla

Nebo snad zima lže květinami
a jediné šaty tě obnažují nahou ?

ŽÍZNĚMI

Tak jako ovocem prýští proud svěžesti
neskutečných obloh v podlahách bdění
stejně i v nás kornatí smysl zuřivosti
kterou opájení vrháme obsah myšlenky
na hladinu nejsoucího jezera kde žily
námi zplozené ryby incestně zkřížené
s tvrdošíjným stárnutím když vrány
v polední osudu nesnesly ani svůj křik

Když den teprve tas dokázala zvednout
z bezradných tušení k večeru úlevy ...

B.Lenert

SNUJEME

Je hořká či vroucí
barva snů neklidu ?

Snad více než po křídlech
stáváme se plavbou strmící
úzkost okamžiku na vrcholek
hladiny již zdvojené vidění
svádí od směru i utonulé běsy
Pak bouřná je nehybnost
a myšlenka svírá záchvěvem
jemuž je náhle smrtelno cizí
po ženách kterým jsme ztraceni

STRACHU

Pro tebe krvi marnosti
ještě větší jsme stínem
je-li světlo rozbité mlhami

... jako se z mysli vyhání
mládě krkavčí jsme stejně
odtržení od přítomnosti sna
neboť i bestiím je dáno
překonat vlastní sten paměti
jehož nutkáním lze zabíjet

Jenže odprosit neskutečno
se blíží víc bezradnému štkaní
než přeludné smrti v milenkách

Andres 1104

B.Lenert

SLEPNUTÍ

Kdy vstaneme ze sebe abychom konečně
spatřili
zemí podsvětní a její tanec jenž
nám rozechvívá
chřípí štávou řezných doteků bytí
nad něhu
povýšených přítomností věčných
ostatků tady
když chvíle úlevy je pozůstalostí
ticha bytí
a ticho bytí jen řevem nezadržitelného
zoufalství
Pak i výraz barvy očí je rozmáčený
hnisem tmy
v níž bez pádu přelétají ti narození
již slepí

... jakoby nebylo ani jiného pohybu než
mezních nárazů v místnosti bez oken
bez dveří
jež našim tělem je a my uvnitř
srdcem vyhaslým

ZPATKY DO ASFODELU

Vše kolem nás dokvétající zrající
teprve námi míjí věkovité propadání se
do šatů v nichž náhle dívčí tělo

schází

přestože je cítíme jak klenot všeho
co časem ubíjí jemuž jsme pouhým

kazem

vyvrácenosti...ale noc nedopoví

hodinu

... třebaže vhodíme-li do země za
tebou

náruč květin močálem podsvětních

ozve se

jen vrácená úzkost davu bezradně

jdoucího

napříč úplňkem pohlaví zpátky do

Asfodelu

kde tvůj dech na našem bříše

nám rozechvívá vnitřnosti ...

B.Lenert

Sbohem

Nejen tvým měsícem je noc zákeřná
I hlasem jehož nejtemnějším místům
zahrad
zůstává věčnost dostupná přes hranu
střepů
oken odcizení se zástupu samotou
posedlosti
... jestliže z propadel svého měsíce
v světle noci předčítáš milencovu
spánku
poslední verš první básně umírání ...

SAMI I.

Bezmocná v hrsti
svého pláče za vyprahlostí
V odzvoněných ulicích tam
na hřebenu vlny vědomí ptáš se
proč objímáme stínem strom
horečně opuštění na_místo tance
či volání za ztraceným kruhem
jehož bludnost byla by mazlivější
jak plen soumravných rukou
obnažující utopii zítřka ...
Či tedy výsměch ne-li náš
provází nás cestou zpátky

SAMI II.

... ty víš co sklání mne
před nevyřknutelným časem?
kterému jiní unikají křikem
rozeznívajícím jich prázdnoty
až k večeru v němž se také my
ukrýváme zadržím před stěnami

... dost možná tehdy ani krev
nestačila vytrysknout třebaže rána
se rozpoltila v břeh na němž stojíme
a do krajin v nichž zříme se ubývat

ODPOLEDNE

MIROSLAV SALAVA

Pár metrů od silnice, kde nyní, v podzimním odpolední, utíchl téměř veškerý provoz, seděli proti sobě ve stínech stromů dva náhodní návštěvníci parku. Ve větvích plavalo slunce a listy zkrápěly asfalt drobnými stínovými tečkami, které na čele mladé ženy vytvářely zčernalá znaménka. Její tříletý synek si hrál opodál. Naproti odpočíval muž a lehce se ovíval složenými novinami.

Posedával tu již asi tři hodiny. Slastné nicnedělání se už dávno přelilo do stále trvajících nudy. Čekal až otevřou kavárnu za rohem, kde měl několik zbytečných schůzek, několik hovorů o ničem, ale hlavně nějaký zdroj peněz. Chvilí četl noviny a pak už jen pozoroval zápěstí s hodinkami, kde se v ostrém světle ztrácela zlatá minutovka na bílém pozadí. Oblouha byla vymetená a jen slabý vítr trochu příjemňoval dusno dne. Roztáhl paže a zaklonil hlavu. Přes skla brýlí pro-sakovala zelená se žlutou. Závrať, která se ho zmocňovala, byla velice příjemná. Připadal si jako na kolo-toči. Chládek a miliony pichlavých hrotů barev jej uspaly. Spánek byl krátký a neúplný. Hlava jakoby se dál a dál lámala ve vazy a ústa vysy-ehala proudícím dechem. Chtěl vysko-čit, ale jen se prudce narovnal, pro-třel oči, prohrábl si rukou vlasy a

vyplivl před sebe suchý chrchel zvětralých slin. Když si vytíral ukazovákem rty, všiml si jí. Seděla pod protějším stromem.

Odpoledne bylo jako každé jiné. Po několika nutných pracech kolem domácnosti se před ní otevřel zbytek dne. V tom spočinutí se jí najednou věci kolem zjevily špinavé, otlučené a rozryté několikaletým používáním. I přes péči, kterou jim věnovala, se pod náparem slunce objevil všude prach a z kuchyně to začpělo starou cibulí a spáleným tukem. Dlouhé odpoledne. Nic nutného. Vstala a oblékla svého synka a vyšla ven. Kamarádka nebyla doma. Do večera je dost času, ale přece jen ne tolik, aby mohla vyrazit někam dál. Musí dát chlapce včas spát. A manžel potřebuje večeři. Zaváhala. Den se najednou znovu protáhl. Čas, který neodvolatelně plynul dál, jak se zdálo stál. Vítr zdvihl osamělý sloup prachu a hnal jej ulicí, aby ho rozbil mezi zaparkovanými auty. Chlapec se rozběhl za ním. Chytila jej za ruku a otočila se k nedalekému parčíku, kde si vybrala lavičku ve stínu mohutných vrb.

Hleděl na ní a věděl, že o něm ví. Ještě jednou se podíval na hodinky. Měl dost času. Prohlížel si její nohy. Rudé nehty vykukovaly z otevřených sandálů jako jahody z lupení.

Ruce, spočívající v klíně, držely ozlacenými prsty knihu. Samozřejmě nečetla. Oči měla zakryté slunečními brýlemi. Byla nalíčená. Líbila se mu. Díval se, aniž by cokoli jiného dával najevo. Aniž by chtěl cokoli podniknout. Slunce jí pomalu mizelo za hlavou a její stín, překrývající roztráštěnou stínovou korunu vrby, se mu pomalu plazil k nohám. Těšilo ho, že svůj zájem neskrývájí.

Už v okamžiku, kdy si sedala, všimla si muže na protější lavičce. Chtěla se zvednout a jít dál, ale příjemný chládek a fakt, že muž spal, jí uchlácholily tak, že si opět sedla. Chlapec zaběhl za ní a začal se rýpat mezi kořeny stromů. Vybalila si pletení a knihu, kterou začínala číst už asi po desáté. Vystřídala četbu s pletením a naopak. Hlídala chlapce zbraného hrou. Vyrušil jí až nenadálý pohyb muže na protější lavičce. A tehdy, kdy si odplívl, se na něho začala dívat pozorněji. Vysoký, pěkně oblečený. Sice s brýlemi, ale hezky ostříhaný, vzbuzoval dojem jistoty, vyrovnanosti a odpočatosti. Z opáleného obličeje, který přetínal ve výši nosu dlouhý stín větve, vyzařovala jistá blahobytnost. Všechno to, co již dlouho nepozorovala na nikom ve svém okolí a ani na sobě samé. Měl všechno, co jí scházelo.

Zaujal ji. To věděl bezpečně. Za-

čal koketovat s myšlenkou vypustit dnešní kavárnu. Vždyť nikdy nevěděl jaký přístav bude muset ve svém životě použít a tak chtěl mít jízdenky na co nejvíce lodí. Ihned si však s lítostí uvědomil, že tato zdánlivá snadnost sebou nese určitou dlouhodobost v získávání pozice, neboť si všiml malého děčka, které patřilo jasně k ní. A on dnes potřeboval dostat své peníze. Možná, že by se měl alespoň představit; podíval se na hodinky, má sice ještě čas, a-za chvíli opravdu otvírají a . . . Slunce opět o trochu sestoupilo a Prsek, který se koncentroval ve výseči větví, dopadl na mužovu tvář. Přivřel oči a zašklebil se. Pochopila to jako úsměv a opětovala mu jej.

Bezvýchodnost dne rázem vymizela. Uvědomila si, jako už několikrát, že předem ztracené věci neexistují. Vždy je možnost. V duchu se pousmála: jsou věci, které jsou jen jejím tajemstvím. A zájem jí potěšil. Možná i víc než si připouštěla. Dívala se na muže a ptala se sama sebe, jak dlouho mu bude trvat než se zvedne, přijde k ní a představí se. Těšila se na nějakou známou větu. A teď! Teď se usmál. Pěkně se usmál. Přivětivě mu týmž způsobem odpověděla, pokynula hlavou a jako-by podvědomě udělala vedle sebe mís-

M. Salava

to. Muž vstal. Narovnal si sako a vykročil. Vtom se ozval tupý náraz a pískot gum. Pak křik. Muž strnul a pohlédl k silnici. Otočila se tam také a spatřila u okraje automobil. O kus dál, uprostřed cesty, hroudu hadrů a krve. Podívala se na muže a pak rychle obrátila hlavu ke stromu. Chlapec tam nebyl. Ještě jednou pohlédla k silnici a zase zpátky na muže. Snažila se vstát a něco říct. Muž na ni koukl, oprášil si nohavice nad koleny a vykročil směrem ke kavárně. Právě otvírali.

X X X X

EWALD MURRER

Zahradní slavnost
tajemný hrabě Lusperto uspořádal.
Šeptaná zábava nejvybranější.
Hvězdy a svit svíců

Činžovní domy šedivé,
nádražní ampliony v dálce,
popojíždění vlaků.
Chlapi jdou z hospody.
Dítě s míčem

Harlekýn z růží.

Ewald Murrer

Na balkoně
mezi prádlem
sušíš
oslí hlavu.

Ve tmách soukromého klubu,
vůně vlastního vína
ze zahrady daleké,
zamčené klíčem.

Stínový muž chytá se za paty
ženy.

Stíny míčů nejsou pružné,
neskáčou

Ewald Murrer

LÁKANÍ NA SLEPCE

Slepci,
lidé s jinýma očima,
tiše v davu procházejících lidí,
lapají měkká srdce.

Pak pán slepců
přináší kožené řemeny,
postroje, klapky na oči,
měkká srdce zapřahá oslepuje.

U zdi šedého domu,
tiše,
vyčkávají slepci.

Ewald Murrer

Podělil jsem spravedlivě
své syny,
polévkou z mušlí,
pečeným česnekem.

A teď u stolu sedí
jen žena,
ná dcera.

Navařila polévky z mušlí,
česnek mi napekla.

Ivanu Wernischovi

5 8167

Andreas Wolf

BOHDAN CHLIBEC

ZÁMEK BUŠTĚHRAD

Vítr rozhrnoval koruny stromů a keře,
chladná tesknota rozhrnovala žebra
v hrudi.

Zdalo se že jsme se ocitli
až příliš blízko mrtvé tváři,
nebot tělo zámku již dotrpělo,
jeho křídla byla již tuhá,
jako paže zohavené křečí.
Jen kostel vzbuzoval naději,
že vše nezemřelo.

spleteno v kruh bylo nádvoří
a kruhy splétaly i vrány v povětří,
jejich čern kanula na čelo budovy
a stékala do šera rtů
rozevřených dveří.

Puklý zvon obnovil znění
zarážených hřebů.

Obejmutí chodeb pak bylo odevzdané
a bezvládné.

Prach se nabízel ke vdechnutí ve
spoustách.

Oči nacházely jen ticho
oděné do peří holubů, ubitých o holé
stěny.

Zornice očí se prohloubily
patřením do hrobu
poprve se otevřevšího.

MIROSLAV SALAVA

KOLOBĚH

Poslední vztyčený prst se hroutí
lačná dlaň polyká první článek
a vyplivuje nehet na podlahu

Chvějivá ruka slouží ústům
k nastavení úhlu smíchu
proměnlivému rámu na zuby

Ústa hledají ušní boltce
k šeptání děsivých vzkazů
o tom jak ruce snědly prsty a ústa
ruce

Ucho pak trhá ústa
zuby padají na podlahu

VZPOMÍNKY NA JAŘE

Koušu do jablka
dětská hlava krvácí
Slunce mizí nevyjde

Dvčí dech sráží perly
dlažba klouže vlhkem
Pád a vztyk

Nohy se kácí se stromem
kořeny vystřelují hlínu
Měsíc bledne chladně

Větve praskají
krev ředěná potem a rosou
Dítě běží a pláče

A L E Š V E S E L Ý

"Vršení a skládání, snášení a spojování, nepřetržité bujení a narůstání, okupování okolního prostoru - vybíjení se - subtilní tykadla, na nich opětné narůstání těžkých shluků - obydlí - hnízd - doupat - prostománie - prorůstání, vnikání dovnitř - slabá je skořápka, nad níž se kupí ztěžklý labyrint a jež protržena obnažuje jiný prostor - otevřeno - uzavřeno - zbraňováno ostny, jež se přičí proti zraku, výstražná - projdu-li, už se nevrátím zpátky - . . . "

A.V.

1. Středokluky

Modlitba za zemřelé: Kaddiš. Hnízdo pro ptáky-duše zemřelých, které se vrací. Neútulný příbytek plný ostnů a jehel. Někustále rozbodané vzpomínky na mrtvé. Memento a prosba. Výhružka a pláč. Slzy zatavené do antikoru. Slzy chladivého železa. Rozpáraná břicha s chvějícími se vnitřnostmi. Vše tuhne ve varování: jsi malý a zranitelný. Koule světa nastražená nad hlavou člověka. Silný řetěz je rukou vesmíru, která ji drží ve hrobě. Malost a zase malost. Ostny a chřtány čekající na letící ptáky. Obzor je modrý a z nekosené trávy trčí mohyly vzkazů.

"Několik oblázků před sebou a holá pustina zpívaná kobylkami, nehnutý mrak a setrvání. Zření v prázdné místnosti - jsou bílé stěny lesem a les bílou zdí, jež mírně rozpukala křídly, jež neslyším, jak zdlouhavě se rozpínají, a mnoho času uplyvá, času, jenž neznamena nic, když neměřím jej ničím - . . . "

A. V.

2. Zbraslav

Unavený poutník chce usednout na židli v katakombách kláštera. Jen co dosedá je naražen na kůl. Židle jej uvěznila. Židle Uzurpátor. Zapadlá prachem z chvějivého kovu. Rezavé hřeby na štíhlých nohách. To Galánovy tanečnice rozproudily rej Valpuržiny noci. Tančí a hynou, a jen jako vzpomínka ověnčená kovem, zůstávají tu za jiné časy. A na ně zhlíží smutné i ironické, očekávající i bez naděje, smíchem opilství i pláčem kocoviny tváře Enigmy. Roztažená ústa s vylámanými zuby, dásně bez krve a oči stékající po bradě. Jazyk napěchovaný v uších, kde se ptá a šeptá . . .

A na zahradě, na baště z románského zdiva, pod kterým hnije voda Krnova, vztyčený prst ztuhlého meteoritu, který prolétl břichem ptáka Noha, vyrval mu střeva a nyní seschlý a těžký, zatevený nenávistí a plný

ostnů, visí mu mezi nohama na pupeční šnůře upletené z řetězů. Jen dech starých mnichů jím pohybuje sem a tam, tam a sem . . .

"Bojím se jistoty životních determinací, neboť nikdy neodstraňují, ale naopak ještě prohlubují moji nejistotu a zmatek a pochybnosti o jejich oprávnění."

A. V.

3. Středokluky

Zakopáváš o nádobu plnou piva. Rozlévá se a vede tě ke kolům, která značí stroj. Vybidka k práci. Zapřáhni postel na pružinách a doskákej k železným traverzám varhan. Zní tón, jeden jediný, když rozjíždíš mohutné vozy, kde zadní kola jedou proti předním a do oje je zapřažen věnec

A. Veselý

z trubek. Je po bitvě. Igelit přikrývá hromadu kamení pod barevnými kusy kreseb na hradbě statku. Obrovské ruce honí v křesle jedna druhou. Je po boji. Tyglíky visí jako oběšenci vedle naběraček a zbytky trubek. Zmrazené doby se setkaly. Je pořád po válce. Je před válkou

„Často, když jsem už myslel, že stavba je hotová, pohlédl jsem vzhůru-nekonečné obrovské prázdnoklene se nad hlavou, neodbytné, čisté, dokonalé a neopakovatelné ve své jednoduchosti, naplněné vším co bylo před námi i co bude po nás, plné svou nepřetržitou přítomností. Pak vršil jsem dál a stavěl jsem dokola, skládal a spojoval, kam jsem již nedosáhl, tam jsem se provrtal dovnitř i navrch, ničil i přidával. Teď čekám na ptáky. Věřím, že přiletí.“

A. V.

Text A. V. : Uzurpátor

(Pomocný text k určení
vymezeného prostoru)

Výt. um. 1966/67 str. 226-231

M. S.

MARIE LUISE KASCHNITZ

Ještě pořád se mě všichni ptají, jak že k tomu došlo, nedávno, den před dušičkami, a proč jsem to vůbec udělal. Říkají, že to přece nebylo poprvé, kdy jsem byl na pár hodin sám v bytě, musel jsem na to být přece zvyklý a byl sice pošmourný den, ale zase ne až tak příliš nehostinný a mohl jsem si přece také najít něco k jídlu, pečené brambory a dokonce kus uzenky. O tom kousku uzenky to maminka pořád opakuje, když přijde řeč na ten nešťastný den, což se teď stává ještě dost často, a to pak pokaždé zdůrazňuje, jaká to prý byla dobrá uzenka, z telecích jater, říká, čtvrt libra za marku padesát, a na kredenci v kuchyni byl sáček a dvěma jablky, banánem a trochou cukroví a vždycky jsem si přece cokoli mohl vzít, nikdo by mně kvůli tomu nic nevyčítal. Krom toho nechápou, proč jsem, když jsem se snad trochu bál tak sám, jednoduše neodešel na dvůr nebo za dětmi v přízemí. Směl jsem jít dokonce i do kina, na rohu v Alhambře dávali film pro mládež, peněz jsem měl přeci z kapesného dost a oni by proti tomu také nic nenamítali.

Ano, to se ví, to všechno jsem mohl udělat a taky jsem si mohl vlézt do postele a spát dokud by

se rodiče nevrátili domů z práce. Vždyt jsem byl toho dne hodně unavený, vzpomínám si docela přesně, že jsem na schodech několikrát zívnuł a plácnul jsem se při tom rychle za sebou rukou přes pusu, čímž se dá vyloudit celá řada podivných zvuků. Schodiště bylo potemnělé jako vždy v tuto roční dobu, jenom vodní víla na barevné okenní tabulce trochu zářila. Na něco takového už dneska nenatrefíte, ale náš dům je ještě ze starých časů. Bylo tak úplné ticho, nikdo, kdo by šel nahoru nebo dolů, jen napravo ve druhém patře vrčel za dveřmi pes. Ty potvůrko, říkal jsem, ty malej mizero, potichoučku, protože jsem věděl, že ho to rozčiluje, a pak jsem zakřičel pěkně nahlas hafhafhaf a vyběhl jsem rychle dál po schodech nahoru, protože je to hrozně ošklivý obrovitý pes, který se někdy dovede napřímít a zmáčknout kliku. Toho dne ale nevyskočil a ani neštěkal a přestal hned vrčel a vzpomínám si ještě, že se mi to nelíbilo. Tak jsem znovu zazíval a zpomalil jsem a rozepínal jsem si při tom bundu a vytahoval klíče, které mi maminka ráno věší na krk na prádelní šňůru, i když bych si ho mohl samozřejmě zrovna tak dobře strčit do kapsy u kalhot. Když jsem odemykal a vcházel do chodby, ucítil jsem zá-

pach a hned mě napadlo, že zase jednou neměl nikdo před odchodem čas ustlat a taky že ano, a nádobí od snídaně stálo ještě na stole, dokonce i máslo a chleba. Tak jsem strčil nejdřív máslo do lednice a pak jsem šel do ložnice a urovnal trochu prostěradlo a přikryl je prošívanými dekami, protože vím, že se táta vždycky zlobí, když přijde domů a všude je nepořádek. Naši už se kvůli tomu taky párkrát hádali a táta, který je velice nervózní, křičel, ale maminka se jen smála a říkala já můžu přece taky zůstat doma a pak uvidíš, jaké to bude, až nám zase odnesou hrací skřín a ledničku, a kdo chtěl tak hrozně auto, já nebo ty? A pak se obměkčila a pohladila tátu a mě taky a řekla, že až to auto bude vyjedeme si všichni tři do lesa a uděláme si piknik a budeme si hrát škatule, škatule hejbejte se a kvůli ní taky s fotbalovým míčem. Na to však nikdy nedošlo, protože když auto konečně měli, brali sebou vždycky přátele, kteří nechtěli udělat ani krok pěšky, a na lesní cesty se s autem nesmělo. Ale já jsem proto moc nesmutnil, protože mně bylo v autě dost často špatně. Jen jsem si vždycky přál, aby byla maminka zase jednou nemocná, jako tehdá, kdy měla něco s nohou a já jsem jí připravoval obklady z arniky a nosil jí kávu

do postele, a často jsem přemýšlel, jak bych to mohl zaonačit, aby si jednou pořádně zkazila žaludek. Ale ona si nikdy žaludek nezkazila a byla pořád celá růžovoučká a taky často říkala, že ji baví chodit do kanceláře, protože tam je mezi lidmi a být celý den doma, že ji nudí. A večer není ani moc unavená a vždycky má ještě chuť zajít si s tátou do kina. Jen společenské hry nemá ráda a namáhá ji, když mně má předčítat, protože má po celý den před očima tisk a písmo, a mám si prý číst své knížky sám, jsem teď přece už velký kluk. To opravdu jsem a to se ví, že si mohu číst v knížkách sám, a taky mám hodně domácích úkolů, jen onoho odpoledne jsem zrovna neměl žádné, protože dva učitelé chyběli. Zato jsem musel stlát postele a když jsem byl ze stlaním hotov, měl jsem si vlastně ohřát jídlo a určitě jsem byl taky hladový, jinak bych byl tolik nezval. Jenže jsem najednou už neměl chut, dal jsem si do pusy jen pár studených brambor a pak jsem si chtěl hned začít hrát.

Všechny dospělé později zajímalo, s čím si nejraději hraju a bývalo by se jim hodilo, kdybych řekl že s požárnickým žebříkem nebo s pokojem pro panenky, v němž

visí malinkatý adventní věnec s opravdickými svíčkami, jednoduše s něčím, co má něco společného s ohněm nebo se světlem. Já jsem ale odpověděl, že s mými autíčky, které mají garáž pod skříní a je u nich hlídač parkoviště, malý voják v hnědé unoforně, kterého jsem jednou našel v jámě se sutinami a pokaždé, když se na něj tatínek podívá, říká, vyhoď už přece toho zatraceného esesáka. Ale já ho mám pořád, protože se mi hodí a protože vůbec nevím, co to zatracený esesák vlastně je.

To se ví, že jsem si toho odpoledne vůbec nechtěl hrát s autíčky, ale s mojí rodinou, ale o té rodiče nic nevědí a ani se o ní nemusí nic dozvědět a také učitel ne a už vůbec ne doktor, kterému rodiče přede mnou říkají strýček doktor, i když ho předtím nikdy neviděli, a jsou před ním vždy velmi rozpačití. Tak, tak, s autíčky sis hrál, řekl takzvaný strýček doktor a zatvářil se podivně a já jsem přikývl a drze jsem se na něho podíval a pomyslel si, co by asi řekl na moji rodinu, totiž na to, že můj otec je starý fotbalový míč jménem Popp a moje matka prapodivná beznohá panenka jménem Mingel a že kromě

mě mají ještě dvě další děti, z nichž jedno je stará šachová figurka a druhé splasklý nafukovací balon.

Tuhle celou rodinu mám schovanou v krabici v mojí skříni na hračky a když přijdu domů ze školy, vytáhnu ji a rozesadím všechny na místa a pak se ještě jednou vrátím na chodbu a dělám, jako bych právě zrovna přišel domů a jakmile vstoupím do pokoje, propukne moje rodina v hlasitý radostný smích. Tak tady máme taky našeho benjaminka, říká Popp, jenž leží na pohovce a usmívá se mile jako měsíček, a Mingel říká, pojd ke mně, synáčku, a natahuje paže, z nichž se sypou piliny. Jak bylo dneska na prérii, ptá se můj bratr Harry, šachová figurka ze slonové kosti. A já na to, že bezva, a dám se do vyprávění o tom, kolik jsem chytil do lasa divokých mustangů a tak je napínám, že moje sestra Luzia, nafukovací balon, se vzrušením rozkutálí. Teď si ale musíš dát trochu výtečné medvědí šunky, říká Mingel a protože nemá nohy, musím jí odnést na plotnu, kde hned začíná míchat v kastrolu. Mezitím jdu s bratrem na balkon a ukazuju mu vesmírnou raketu, jež právě přelétá nad domy, a sá-

zíme se, jestli dnes konečně přistane nebo jestli zase vypálí dál kupředu. Potom napíšeme svá jména na papírky, to znamená, že se dobrovolně hlásíme k letu na měsíc příští raketou. Papírky schováme pod květináč, protože Popp a Mingel se o nás vždycky velmi strechují a něco takového by vůbec nedovolili. Sedí celý den doma a čekají na nás a když se vracíme z balkonu, hned se ptají, jestli není venku mlha a jestli jsme se nenachladili. Ach kdež, nachladili, od čeho, říkáme drsným hlasem a sedáme si ke stolu a já škádlím sestřičku a říkám, že je čím dál vyfouklejší a ztrácí barvu. Nech ji na pokoji, říká Popp, a pak přemýšlíme, co by se nám teď asi chtělo dělat, a já přináším ze skříně koňské dostihy na hraní.

Při dostizích chce mít Mingel vždycky bílého koně, ale nemá příhoďu nikdy štěstí a musím to někdy malým podfukem zaonačit tak, aby taky jednou vyhrála. Poppovi je jedno, jestli vyhraje nebo ne, je vždycky kulatý a v dobré náladě a jakmile hra skončí, kutálí se sem a tam ve svém křesle a říká Mingel, co my bychom si jenom bez těch našich dětí počali. A na to začne Mingel vzlykat, protože ona je taková plačtivá a Luzia ji

musí utěšovat a povídat si s ní o vánočním cukroví.

Tak to bývalo celé dny, když jsem přicházel domů ze školy, a každému je přece jasné, že proto jsem nechtěl na dvůr nebo za dětmi v přízemí, které jsou tak drzé a věčně se hádají a na všechno říkají ty vole a blbost, ať je to cokoliv. A to se ví, nechtěl jsem ani za klukama, co pořád pískají vzhůru k mému oknu a posměšně se pošklebují, protože jsem nevstoupil do jejich party a protože si myslí, že jsem na to moc povznesený nebo moc zbabělý. Já ale vůbec nejsem zbabělý, jen jsem zatím neměl chuť a taky mně vždycky čas rychle utekl, uprostřed nejkrásnější zábavy jsem zaslechl maminku a tatínka otvírat dveře od bytu a stačil jsem jen ještě ve spěchu sklidit moji rodinu a rozložit školní knihy. Ale to odpoledne před dušičkama jsem nemusel rozkládat žádné knihy a ani schovávat ve spěchu moji rodinu, protože tu totiž už předtím nebyla, celá rodina, prostě nebyla.

Zprvu, když jsem si dřepnul před skříňku z hračkami, abych krabici vytáhl a hned jsem ji nenašel, jsem myslel, že je teda asi ve spodní přihrádce nebo v

šatníku nebo někde jinde, musel jsem přece vždycky tak pospíchat a tak se stane, že člověk pořádně nedává pozor, co dělá. Dal jsem se teda do velkého hledání, ve skříních a pod skříněmi a nakonec taky na skříních, kam jsem nemohl dosáhnout a musel jsem si vystoupit ve špinavých botech na krásnou hedvábím potaženou židli, což maminku potom velmi rozčílilo. Nakonec jsem se vrátil zase ke skřínce s hračkami a tam jsem najednou lepenkovou krabicí uviděl, ale na úplně neobvyklém místě, a když jsem ji otevřel, byly v ní staré kameny na domino. Tu jsem pojal strašné podezření a pádil jsem do kuchyně a otevřel jsem koš na odpadky, který je zbrusu nový a u něhož stačí stoupnout na jakýsi pedál od plynu, aby víko vyskočilo; V koši však nebylo nic, jen pár slupek od brambor a spousta zmačkaného hedvábného papíru, který jsem vyrval ven a hodil ho na plynový sporák a později jsem se ptal sám sebe, proč, ale nenašel jsem žádné vysvětlení. Během odpoledne jsem hledal ještě dál; jestliže věci nebyly v koši na odpadky, musejí přece někde být, někde, to znamenalo povytahovat zbyváající šuplíky a pro-

hrabat všechny přihrádky, také v prádelníku a v kredenci a být čím dál tím víc vzrušen, mnohem víc, než vlastně může člověka rozrušit starý fotbalový míč, rozbitá panenka, šachová figurka a splasklý nafukovací balon. Ano, tušil jsem to hned, že celé to počínání je pošetilé, a na okamžik mně taky přišlo na mysl, pojmenovat pár jiných předmětů Popp a Mingel a Harry a Luzia a založit tedy svým způsobem novou rodinu. Ale bylo mi přece hned jasné, že to už neudělám, protože už jsem na to byl dávno moc starý. Věděl jsem, že ode dneška už budu pořád tak sám, tak jako teď, kdy jsem konečně přestal hledat a stál jsem u kuchynského okna a protože jsem se vůbec nedostal k tomu, abych rozsvítil světlo, bylo v bytě už tma a hrozně pusto a ticho. Taky jsem tušil, že už to nevydržím a že půjdu ven, do kina na rohu, kapesného jsem měl přece dost, a teď už asi taky neřeknu ne, až přijdou a budou mě zvat, abych vstoupil do party, i když kluci z party provádějí čiré hlouposti, propichují pneumatiky u aut a rozbíjejí výkladní skříně, nic víc je nenapadne. Ale možná, že i v tom se dá časem najít zalíbení a na každý pád se člověk necítí tak sám.

Audouin & Mott

O tom všem jsem přemýšlel a zůstal jsem stát u okna vedle plynového sporáku. Přitom mě napadlo, že bych mohl pustit plyn, zapálit všechny čtyři hořáky, ne abych si konečně připravil teplé jídlo, ale jen tak, pro legraci. Odklopil jsem teda všechny čtyři kryty a pustil jsem hořáky naplno a zapálil je a plameny byly tak vysoké a plápolavé a jasné a teplé, že jsem měl radost a pomyslel si, že možná i s plameny by si mohl člověk povídat. Jenže na sporáku ležela bohužel právě ještě ta sposta hedvábného papíru z koše a ta se musela asi vznítit a podpálit záclonu. Na každý pád byla najednou v plamenech až k samému hornímu konci a já jsem se hrozně vylekal a křičel. V tom okamžiku otevřel tatínek dveře od bytu a to bylo štěstí, jenom že pak následovalo všechno to vyptávání a ty záležitosti s učitelem a s doktorem, jako bych nebyl úplně normální, nebo jako bych měl zlost na rodiče. A přitom maminka přece nemohla vědět, co vlastně vyhodila nebo někomu darovala, koneckonců já nemám vůbec nic proti rodičům; jsou, jací jsou, a mám je rád. Jenomže prostě

M.L.Kaschnitz

jsou věci, o kterých jim nemůžu vyprávět, jenom je napsat a zase papír roztrhat, když jsem sám doma a už se stmívá a dole píska-jí kluci z party a už jen pár minutek a člověk otevře okno a zavolá už jdu a pak běží po schodech dolů, ruce silácky v kapsách od kalhot, kolem vodní víly, která se mu dřív moc líbila, ale teď najednou ví, že už není dítě.

přeložila
Kateřina Kubíčková

